

staltninger, ved hvilke de ikke kunde træffe denne Sondring.

For mig er der ingen Tvivl om, at Forslaget, som det blev vedtaget her, var et Kompromis, der havde to Mangler, den, jeg nu pegede paa, og Begrænsningen med Hensyn til Statstilskuddets Størrelse. Begge Dele er fjernede i Landstinget. Man kan da ikke forbavses over, at jeg med Glæde har medvirket til det foreliggende Resultat. Men jeg vil paa ny fastslaa, at jeg har stillet mig paa Overenskomstens Grund og først tiltraadt dette Forslag, efter at det for mig var blevet oplyst, at man havde god Grund til at tro, at den nye Overenskomst vilde blive billigere her i Tinget. Jeg tror, det ærede Medlem ved, paa hvilken Maade denne Sikkerhed er tilvejebragt.

Jensen-Sønderup: Jeg har ikke bebrejdet den højtærede Indenrigsminister, at han har stillet sig paa Overenskomstens Grund, jeg er tværtimod erkendtlig for, at han har gjort alt muligt for at tilvejebringe den fornødne Enighed, først i Folketingets Udvalg og dernæst i Landstingets. Men dette er ikke ensbetydende med, at man kan være enig i, at det, der er naaet paa denne Overenskomsts Grund i Landstinget, er at foretrække.

Jeg tror ikke, at den højtærede Minister har Ret i, at den eneste Maade, hvorpaa Spørgsmaal af denne Art kunde komme for Domstolene, var, at der blev rejst Rigsretsanklage. Jeg har dog flere Gange som Minister sat mit Navn under en Skrivelse, hvori man paa Spørgsmaalet om, hvordan dette eller hint skal forstaas, svarer: Ministeriet maa holde for saadan og saadan, men ender med at sige: I øvrigt maa det være Domstolene, der afgør Sagen. Men der er jo ingen Grund til at strides om dette her, thi Spørgsmaalet kommer antageligt ikke for Domstolene.

Saa siger den højtærede Minister, at her er opnaaet det, at det stilles Kommunalbestyrelserne frit at foretage Delingen. Jeg maa mene, at der skulde ikke nær saa megen Fortolkning til for ogsaa at stille Kommunerne frit efter de her vedtagne Bestemmelser, som der skal til for at faa de nu af Landstinget vedtagne Bestemmelser til at passe ind i det, som man siger skal være Mening, og som vi for Resten alle er enige om er Mening. Det, der skulde siges, hvis man vilde stille Kommunerne frit, var dette: Hvis I ikke foretager en saadan Deling, regner vi alle de Foranstaltninger, I har foretaget, som

værende foretagne efter § 2; selv om de kommer de mindre bemidlede til gode, saa faar I selvfølgelig kun en Trediedel refunderet, men saa er I ogsaa frit stillede. Den Fortolkning synes jeg laa saa lige for efter det, der var vedtaget i Folketinget, at jeg ikke forstaar, man kan hævde, at Kommunerne ikke vilde være stillede frit derefter. Men heller ikke i saa Henseende tror jeg, Spørgsmaalet i Realiteten vil faa noget at sige, thi jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig kan tænke mig, at en Kommunalbestyrelse for at undgaa at foretage denne Deling skulde give Afkald paa den Trediedels Refusion af Udgifterne, som den kan faa til den Del af Foranstaltningerne, som sikkert er den dyreste, da det desværre som Regel er saadan, at det er Flertallet af Beboerne, der med Rette kan komme ind under Begrebet „de ved Dyrtiden vanskeligt stillede“.

Hauge: Jeg kan anbefale mine Partifæller at stemme for Lovforslaget, som det her foreligger med de af Landstinget foretagne Ændringer, og det saa meget mere, som de efter vor Opfattelse er en Forbedring af Lovforslaget. Det høje Landsting har for en enkelt Gangs Skyld i udpræget Grad sluttet sig til vort Standpunkt og har i samme udprægede Grad desavoueret det Standpunkt, som de konservative Partier her i Salen har taget. Det er jo et noget ejendommeligt Forhold. Jeg har altsaa intet at indvende mod de af Landstinget foretagne Ændringer, da de betyder en Tilslutning til det Standpunkt, vi her forgæves har forfægtet. Men paa den anden Side maa jeg udtale min Forundring over, at det — tilsyneladende i alt Fald — ikke er muligt her i Tinget at træffe en Overenskomst Partierne imellem, der har Udsigt til at blive overholdt. Det er det beklagelige. Ogsaa vort Parti har maattet bøje af i sit Standpunkt, men vi gjorde det alle i Haab om, at dermed var Sagen endeligt afgjort. Jeg tager vel endda ikke fejl, naar jeg siger, at der underhaanden var forhandlet med ledende Mænd i det andet høje Ting. Man havde derfor saa meget mere Grund til at tro, at Sagen var endeligt afgjort. Der findes i Lovforslaget, som det nu foreligger, Bestemmelser, som vi under ingen Betingelser vilde have accepteret, hvis der ikke havde været Tale om en Overenskomst og et Kompromis. Vi vilde f. Eks. aldrig være gaaet med til, at Indtægter fra 10,000 til 20,000 Kr. skal beskattes til Fordel for Indtægter, der ligger over